



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FÅREVEJLE HØJSKOLE

»Portgård« — Ny lærerindebolig — Højskolen

SØLV-
SNOREN

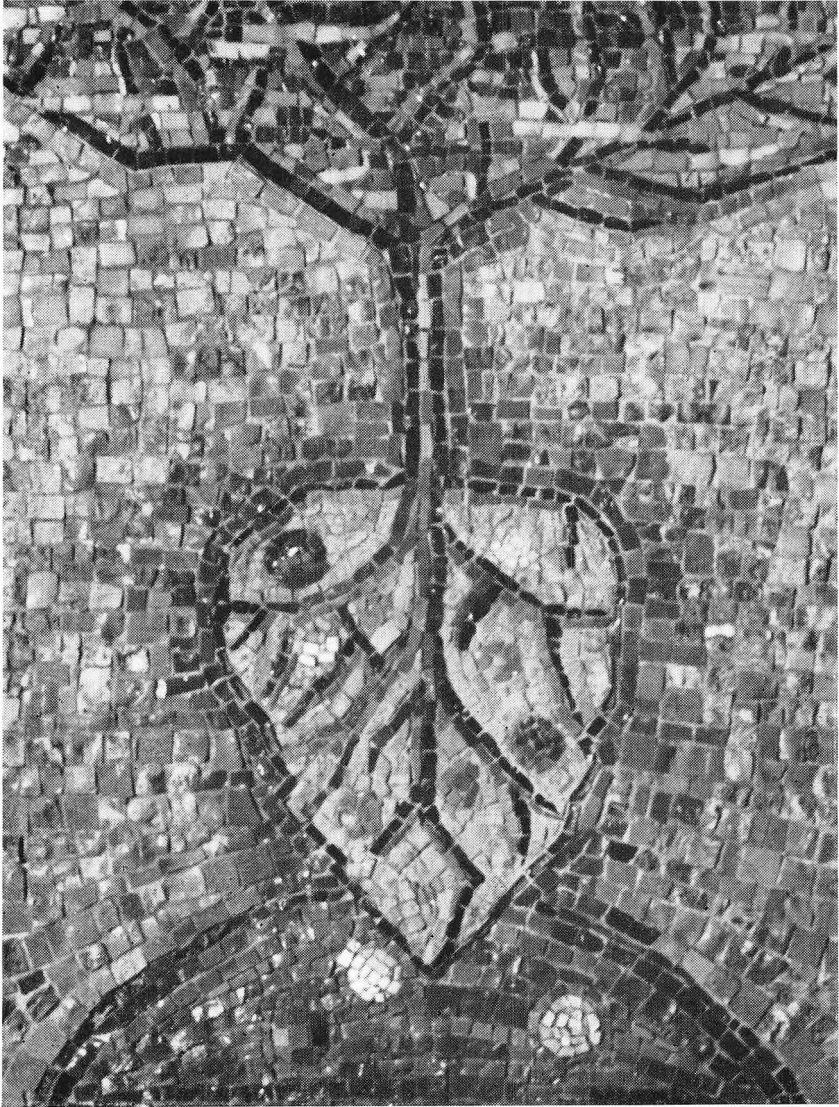
58. årgang

Nr. 5 og 6

1968



Alle mine kilder skal være hos dig!
Det var Guds-ordet i tidens fylde,
da han fødtes, som engle hylde,
da Jomfru Marie ham bar hos sig.



»Alle mine kilder skal være hos dig«. Mosaik udført af Käthe Magelund. Skænket af: Forårsholdet 1968

„Alle mine kilder skal være hos dig”

Alle mine kilder, står der. Altså også inspirationens kilde til kunstnerisk skaben. Alle kilder til at leve „et jævnt og muntert virksomt liv på jord”.

Man skal ikke så forfærdelig mange år tilbage i Indre Missions historie for at støde på den mening, at kunst var farlig, ja, måske syndig. Hvilken synd kan man da ikke have begået ved at mene dette. Synd mod den, som af Guds nåde var kunstner, og synd mod hvermands hjem, som på den måde blev kunstløs, livløs, fattig.

Kunst, som kender sit udspring i Gud, er en pibende glæde, er kamp, er rigdom, er fest ind i den grå hverdag, er en kontakt med noget dybest inde i én, og kontakt med den store uendelighed, som vi er vævet ind i og selv er en del af. Den er en gnist af den glæde, Gud selv må have følt og føler, når han skaber.

Kunst er liv, som er undfanget inde i kunstnerens eget bryst. Det vokser og gror, som liv jo har for vane. En dag må det fødes til verden, for dér at leve sit eget liv.

Der er megen „kunst”, som ikke er blevet til på den måde. Den er makværk, noget, der er „gemacht”, d.v.s. lavet, gjort. Derfor er den død og har ingen chancer, hvorimod den kunst, som suger næring af livets kilde, har chance for at overleve.

Det billede, som lever, vil ikke fortælle os noget om en sandhed, det er sandhed. Det er f. eks. den sandhed, at den verden, vor personligheds rødder suger næring af, danner frugt i personlighedens trækrone. Frugten falder på jorden, på godt og ondt. Om den bliver god, om den bliver ond, om den bliver ormstukken, afhænger for største del af os selv. Vi er jo frie, så frie, at vi selv kan og skal bestemme, hvilken kilder, vi i

dag vil drikke af, de gode, sande, ægte eller de beskidte, løgnagtige og forlorne.

Min lille mosaik er en stump af den sandhed, at der er sammenhæng mellem kilden og frugten, og at jorden farves af frugten, som falder ned på den. I ordet: Alle mine kilder ... udtrykker salmisten et privatønske om, at Gud selv, livet selv måtte være hans kilde. Enhver kan vælge, hvad han eller hun vil. Meget ville være vundet, om vi altid forud gjorde os denne valgets frihed bevidst, så vi ikke uforvarende kommer ud i en sump, som det ikke er til at komme op af igen.

I sin afskedstale sætter Moses sit folk ind i denne valgets mulighed. Han siger: „Se, jeg forelægger dig i dag livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at både du og dit afkom kan leve”.

Kæthe Magelund.



Adventstiden med sin særegne stemning er inde, da disse linjer skrives. Det betyder, at efterårsholdet 68 nu er inde i slutspurten, og ingen af os kan forstå, at tiden til oprud er forestående. Men et tilbageblik over nogle af efterårets begivenheder kan nok overbevise om, at tiden er brugt godt. Det bliver ikke en omtale af dagliglivets slid, som er det givende og bærende med henblik på fremtidsgerningen, men en kort gennemgang af det, som har været med til at give dagligdagen farve.

I oktober havde vi ved det offentlige møde besøg af forstander Arne Frandsen, Ubberup Højskole, som grundigt og dybtgående behandlede emnet: „Hvad er

årsagen til ungdomsoprøret?" Foredraget efterfulgtes af en livlig diskussion med deltagelse af såvel elever som lærere. Dagen efter var vi på det årlige besøg på Ubberup Højskole, og forstander Frandsen blev igen stillet overfor spørgsmål til besvarelse affødt af gårsdagens oplæg. Det var som sædvanligt hyggeligt og udbytterigt at tilbringe nogle timer sammen med vennerne på nabohøjskolen.

Verse nærmeste naboer, børnehjemmet „Solglimt” med 17 sukkersyge børn, ser vi ikke meget. Det har vi følt som et savn, der måtte rådes bod på. Anledningen blev givet, da A-holdet ved deres klasseunderholdning skulle opføre Thorbjørn Egners: „Dyrene i Hakkebakkeskoven”, som ved sit H. C. Andersen-præg har noget at sige både børn og voksne. A-holdet løste opgaven med humor, iver og talent og gav en festlig aften.

Også B- og C-holdets underholdning var knyttet til „en anledning”. C-holdet opførte Holbergs „Barselsstuen” under frk. Borks rutinerede instruktion og klarede opgaven nydeligt. Samme aften tog vi afsked med frk. Bork, som fra 1. no-



Dagmar Bork

vember er knyttet til den Sønderjydske sygeplejeskole i Sønderborg. Elevrådets formand, Irma Larsen, tolkede kammeraternes tak til frk. Bork og overrakte en gave. Frk. Bork var elev på højskolen i 1955, og frk. Pade takkede den tidligere elev og nuværende medarbejder varmt for veludført arbejde og for tilidsfuldt venskab. – Jeg omtalte frk. Borks alsidige uddannelse (sygeplejerske og lærerinde) og takkede for fire

års dygtig lærergerning. Frk. Frederiksen tolkede sin tak i en festlig sang, og til sidst takkede frk. Bork til mange sider.

Frk. Borks timer er overtaget af sygeplejelærerinde, fru Gerda Radmer, f. Johansen. Fra sit tidligere virke ved Fårevejle Højskole er fru Radmer kendt med forholdene, og vi er meget taknemlige for, at vi har fået kvalificeret hjælp i de to sidste måneder, som E. 68 har tilbage.

B-holdet var i ilden på forældredagen og opførte under frk. Pades grundige ledelse Soyas: „En ærgrelse på vandring”. Det gjorde de festligt og under stort bifald. Forældrene var mødt op i meget stort tal. Lærer Davidsen og frk. Pade gav i to foredrag forældrene en klar redegørelse for, hvad navnene højskole og sygeplejehøjskole står for.

Så har vi haft et festligt og hjerteligt besøg – af det tidligere forstanderpar. Pastor Hansen har været på en seks ugers rejse til Brødremenighedens missionsmark i Afrika. Ved et velbesøgt møde blev vi i et inspirerende og humorfyldt lysbilledforedrag delagtiggjort i denne rejses brogede oplevelser. – Vi tror, at pastor Hansens mærkede, at de ikke er glemt her på stedet.

Med ønsket om en glædelig og velsignet jul i Jesu navn sendes de hjerteligste hilsener til alle gamle elever og medarbejdere med tak for trofasthed mod Fårevejle Højskole.

P. J.

Vi har endnu

*ledige pladser på holdet, der skal begynde 1. februar 1969.
Skriv efter program!!*



En ganske almindelig dag sammen med en ven

Af GRETE BRUNDT

Denne lille hverdagshistorie er nok ikke lige den, De havde ventet efter at have læst overskriften, hvis jeg da ellers har mulighed for at forestille mig, hvad De forventer; men en sandfærdig hverdagshistorie er det om en af mine venner – nemlig om min ruhårede Foxterrier Muggi, som en del af Sølvsnorens læsere efterhånden kender.

Det er en tidlig, mørk novembermorgen; det store, røde vækkeur har meget energisk forsøgt at ønske god morgen. Muggi og jeg har begge svaret igen med ét halvåbent øje og har vendt os en halv omgang i sengen, – hver sin seng, naturligtvis! 10 minutter går. Så giver det

lille rejsevækkeur sig til at kime, akkurat som en telefon, og det kan Muggi som oftest ikke stå for. Han springer op, op i hovedet på mig for at fortælle, at jeg skal skynde mig op og tage røret af den telefon, som står ganske tavs i stuen. Der er visse ting, han ikke kan kæde rigtigt sammen, men vækningsaktionen er i hvert fald lykkedes. Vi hopper – mere eller mindre – ned ad trappen, sætter vand over til kaffen, og lukker døren op til det fri. Muggi stikker næsen i sky og vejrer mod vinden, som næsten altid er mærkbar her på Portgård, mens han jublende logrer med halen; jeg gør hverken det ene eller det

andet, men får støvler og Duffel-coat på og overvinder endnu engang min uvilje mod denne såkaldte friske morgentur. Vi sludrer lidt om, hvad vi skal lave i dag, mens vi ser lysene tændes et for et på højskolen. Muggi drømmer om lange ture, boldspil, store ben og tobenede væsener, der vil komme og lade sig bruge som springbræt, at telefonen vil kime rigtig tit, og at den sorte kat vil luske ofte over græsplænen, så man kan komme af med nogle gode bjæf. Jeg tror nok, at jeg også går og drømmer lidt.

Vi vender veltilpasse hjem til de sædvanlige morgenpligter. Mens jeg er på badeværelset, sidder Muggi i sin vindueskarm og vogter på det øjeblik, da postbudet kommer; om han holder meget eller meget lidt af dette uniforme-rede menneske, kan jeg ikke rigtig blive klar over; men han gør, fra han hører knallerten helt oppe ved Søbo-hjørnet, til han med fryd styrter til brevkassen og nupper sin bid af avisen. Vi vasker poter og hænder; hygiejneundersøgningen praktiseres sandelig, hvadenten vi værner om vore smittespredere eller efterlever det gode råd om, at der kun må være én person i hver seng, – og en person er min hund. Morgenmaden nydes sammen. Jeg tager min mappe, og så véd Muggi, hvad der er på færde. Han er en meget klog hund, der forstår, at når vi nu får lov til at være her på Portgård og have det så godt, så er det også nødvendigt, at jeg passer mit arbejde. Han springer derfor op i vindueskarmen og vinker på sin facon farvel til mig, når jeg kører bort. Han ser mig helst køre; at trave forbi vinduet uden at tage ham med tolereres ikke. Når jeg vender hjem ved 1-tiden, er der den helt store velkomsteremoni; der er ikke grænser for, hvad jeg skal vide om formiddagens oplevelser, og da vi igen travet en tur, danser han af sted, som man nu kan gøre det på poter. Jeg har et meget stort ben med hjem – en rest fra festmiddagen på forstanderens

fødselsdag; sådan et ben er en god ting, for så får jeg en times arbejdsro, der kun forstyrres af Muggis knurren, hvis jeg sidder lidt for uroligt med fødderne, i hvis umiddelbare nærhed han helst vil være, når der skal gnaves. Han har det ligesom mennesker, der ikke rigtig føler noget ved en glæde, hvis man ikke har nogen at dele den med.

Muggi er i et spring oppe på telefonbordet og har med poten fået skubbet røret af; det må være en solid telefon, der gang på gang kan tåle denne behandling; men den har også kun tålt det indtil nu. Han er vældig flink til at passe telefonen, men han har desværre endnu ikke lært at tage imod besked; men han fylder også først 2 år her i december, så det kommer måske. Opringningen var en invitation til i aften, og Muggi har ligesom lidt slukøret fornemmet dette. Et er, at jeg skal passe mit arbejde, men at gå ud om aftenen for at hygge mig uden ham – det er hundeliv! Han får pludselig lidt ondt af sig selv og giver sig til at bide i sin dårlige pote. En nu fjernet sten fra en trædepude har efterladt et sår, som han ellers ikke tænker på bortset fra de tidspunkter, hvor han får skiftet forbindelse; det nyder han i fulde drag og er meget interesseret, når jeg vikler Tubegauz om poten. Jeg finder på lidt opmuntring til ham i form af en spiseskefuld levertran, som han slubrer i sig med velbehag; selv føler jeg mig rigeligt forsynet med vitaminer blot ved hans levertransduftende skæg den næste halve time.

Skolen kalder endnu engang, og da jeg næste gang vender hjem, er det med en stak af disse gule hæfter, som eleverne hver uge så gavmildt forsyner en med. Muggi kender turen og véd, at det nu er disse stunder, hvor han med mellemrum skal høre mig slå en latter op; men heldigvis forstår han at more sig sammen med mig. Især kan han slet ikke glemme den elev, der skrev, at te-traklorkulstof var en meget farlig væ-

ske, fordi man havde små hunde til at løbe rundt på gulvet. Muggi løber nu ligeså meget andre steder end på gulvet. Han føler sig rigtig hjemme her og synes, at vi har det så dejligt. Halvdelen af de skriftlige øvelser er nået, og jeg synes, at jeg føler mig lidt halvsøvnig. Jeg går hen til klaveret for at vågne ved lidt forandring. Muggi lægger hovedet i sære folder, når jeg begynder at valse mig igennem højskolesangbogen; det lyder absolut heller ikke smukt, men jeg har lært ham, at alle må begynde i det små, og det tror jeg, han har accepteret. I hvert fald lægger han sig til at sove, indtil noderne bliver lagt til side. Jeg fortsætter med at gennemlæse resten af afhandlingerne, mens Muggi strækker sig, som kun en hund kan det; men det må også være lettere med fire ben end med to. Da jeg er næsten færdig med arbejdet, kommer han med en bold, som han taber nok så net lige foran mig. Det betyder, at han mener, at jeg trænger til motion; jeg svarer, at det tror jeg bestemt også, at jeg gør; men nu vil jeg altså være færdig først. Han giver ikke op. Det er ikke helt forkert, at den ruhårede Foxterrier har fået karaktertrækket: meget udholdende! Han går ud i sin kasse med gamle sko, læderremme og klude og henter endnu en hold, og så kan jeg ligeså godt overgive mig. Vi spiller fodbold og langbold og håndbold – altså udendørs – og samler en masse appetit. Han er meget interesseret i alt, hvad jeg laver i køkkenet, hvilke gryder, der kommer i brug, og hvilke dufte, jeg kan mixe sammen; helst ser han ovndøren blive åbnet. For det meste er han helt godt tilfreds, og det glemmer han heller aldrig at fortælle mig. Sådan er han. Jeg skal til at gøre mig klar til at gå i byen, og det vil han ikke overvære; han foretrækker hverdagstøj fremfor festtøj, men bøjer sig, når det nu ikke kan være andet og smutter ind i stuen. Måske er der noget godt i fjernsynet i aften; han kan lide

at se fjernsyn, dette at noget bevæger sig og så også engang imellem kommer med velkendte vov-vov og mjav-lyde. Jeg siger farvel, og han lover, som så mange gange før, at passe godt på huset og være en trofast Muggi – et løfte, han altid har holdt.

Endnu en gang får jeg et af dagens mange glædelige velkomsthop, og en hyggelig aftentur med min ven afslutter dagen. Vi skal i seng efter en ganske almindelig dag, og vi glæder os begge over, at der er så mange ganske almindelige dage, dage, der trods alt alligevel ikke er ens. Rammerne skifter med årstiderne og indholdet med vekslen mellem arbejde og hvile, mellem pligt og det, vi bare har lyst til at gøre. Vi taler også om, at det snart er jul, og vi glæder os. Muggi synes, det er dejligt, når familien er samlet, han kan lide at ligge og se på de levende lys, når flammerne blafrer, og grannåle som kosttilskud går han ikke af vejen for.

Vi håber begge, at alle, altså også Sølvsnorens læsere, må eje forventningens glæde og finde glæde over og trykthed i den gave, som julen har givet os mennesker.

Glædelig jul ønsker Muggi og

Grete Brundt.

Kontingent

Med dette nr. følger et girokort til indbetaling af kontingent for 1968–69.

Kontingentet er nu 15 kr. pr. år, idet man jo ved elevforeningens generalforsamling i foråret vedtog en forhøjelse på 5 kr.

Denne forhøjelse er absolut nødvendig. Kassen er ikke blot tom – der er underskud. Vi har lånt penge af skolen for at kunne betale den sidste regning fra trykkeriet.

Vi håber derfor, at I vil benytte girokortet n u.

B. D.



Fårevejle, ind under jul 1968.

I år er der plads til en hilsen i vores julenummer af „Sølvsnoren“ fra enhver af lærerstaben, der føler trang til at skrive en sådan, og jeg har altså grebet chancen.

Når man, som jeg, kommer op i årene, lider man af en dårligere og dårligere hukommelse. Jeg ville så gerne kunne se alle gamle eleverns ansigter for mig og huske deres navne og noget, der var karakteristisk netop for den enkelte; men det formår jeg desværre ikke. En trøst er der dog, og det er, at De måske kan huske mig og derfor gerne vil læse denne hilsen.

Det, der for mig har været det mest epokegørende i 1968, er, at jeg er flyttet over i den ene af de nye lærerindeboliger, der ligger lige overfor „Flintholm“, og her er på alle måder godt at bo, både ude og inde er alt smukt og godt, og heldigvis bor jeg ikke længere borte, end at eleverne kan smutte herover på et lille besøg, når de føler trang dertil. Mest af alt nyder jeg mit eget

køkken – glæd Dem, til De selv får et, hvis De ikke allerede er den lykkelige ejer af et sådant.

Og så har det glædet mig, at vi i den sidste tid har haft besøg af to gamle elever, der hver på sit sted i Afrika har gjort en indsats for mennesker, der lever under helt andre kår end vore. Ninna Pedersen fortalte om sin gerning i Etiopien som missionær, og Lis Madsen om sin 2-årige u-landshjælp i Kenya, udsendt af Mellempfolkeligt Samvirke.

Hvor har unge i dag mange muligheder for at få rige oplevelser og samtidig være med til at sprede det mørke, som ruger over store dele af verden.

Og så står julen for døren med det glædelige budskab om lysets komme til verden. Måtte det også for denne hilsens læsere i denne jul være med til at sprede lys i det mørke, som så let får magt i vort sind, når vi går vore egne veje.

Med tak for breve, hilsner og besøg i året, der gik, sender jeg Dem alle ønsket om en glædelig og velsignet jul.

Deres Annette Pade.

Ved vejen...

Som sædvanlig er tiden her på skolen ind under jul ikke blot adventstid, men også korshærstid, og denne kendsgerning har givet anledning til de efterfølgende overvejelser. I hele kirkeåret er vi blevet mindet om, at „vi i n e t t e h a r, s o m i k k e e r b l e v e t o s g i v e t”. Det har vi jo ikke let ved helt at sige ja til. Men op mod jul får de fleste af os skærpet blikket for den overflod, vi selv lever i, sammenlignet med dem, der må mangle det meste af det, vi anser for selvfølgeligheder. Så giver vi lidt – af vores overflod – hvis vi giver – og véd, at der er intet rosværdigt ved det. I nedenstående digt af Carl Bahnson skildres to slags hjælpeløse mennesker. Der er vi skildret, som ikke ved egen hjælp kan se et „menneskevrang” med Guds øjne, og som i os selv ikke ejer kraft til selv at stå, når det gælder, og da slet ikke har kræfter til at bære andre. Og der er de mennesker beskrevet, som er hjælpeløse, fordi de åbenlyst er fængslet af synd og død og alle andre magter.

*Ved vejen ligger et menneskevrang,
såret, smudsigt og sløvet.
Det kendes så let på mundens drag
og på blikket, at synd han har øvet.
Og spørger jeg så, hvad der volded den gru,
er svaret kun spot og løgne.
— Herre og Mester, hjælp mig nu
til at se med dine øjne!*

*En hjemløs stakkel, som verden forskød,
uden hjælper og trøster,
snart pisket af sted af den bitreste nød,
snart lokket af fristende røster,
og aldrig en hånd til at lede på vej
og rejse, når alt var bristet, —
Herre og Mester, hvad var jeg,
om så hårdt min sjæl var fristet!*

*Men slumrer frøet i vinterens skød,
sol kan bryde dets fængsel.
I sjælen dybt under synd og nød
kan der gemmes en slumrende længsel,
og stærkest det føles, hvor solen er varm,
når stormen har flænget kjolen.
— Herre og Mester, styrk min arm
til at bære ham ud i solen!*

Digtet er jo ingen julesalme, men er dog udsprunget af det budskab, der lød første gang julenat: „Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket”. Gud give, at dette budskab må nå os som et levende ord, dvs. et ord, der i vores sind kan spire, udfolde sig og præge os, så at vi i nogen grad får styrke og visdom til med hånd og mund at styrke og støtte dem, vi træffer på ved vejen og følges med på vejen.

Lilly Frederiksen.

Advent 1943 - Advent 1968

*»Se, jeg forkynder jer en stor glæde,
som skal være for hele folket!«*

Nej, det er ikke en omskrivning af frihedsbudskabet 4. maj – det er et citat fra Lukas evangeliet, som fik betydning, ikke bare for et lille, betrængt folk, men for al verden.

Ved besøget i Frihedsmuseet med eleverne vældede minderne frem, både lyse og mørke. Jeg prøver at fastholde advent for 25 år siden dec. 1943:

Midt i en flok elever, godt begyndt 3. nov., blev skolen besat, og ens dagligdag var sprængt. Uvisheden, angsten – virkeligheden, som nu var blevet et helt personligt problem, var jo, at mørket trængte frem alle vegne og fortrængte lyset, håbet og glæden!

Hvor var juleevangeliet, hvor var det, var det der – uafhængigt af ydre forhold?

Ja, men i et lerkar!

Advent 1968.

Midt i en flok elever, gode arbejdsvilkår, friheden bevaret i 23 år – velfærd, dvs. så gode økonomiske kår, som vi, der er vokset op i tredivernes arbejds-

løshed og krigens sparetider ikke havde turdet håbe, skulle blive vor lod.

Hvor er juleevangeliet så i velfærdsstaden – er det der – uafhængigt af ydre kår?

Ja, men i et lerkar!

Det glade budskab kan ikke gemmes væk i en bankbox og tages frem ved højtidelige lejligheder. Nej, det må være fremme, måske i en skrøbelig skål, synlig for alle og til enhver tid. Kun på disse betingelser kan det leve, således er det bragt ind i verden, og således er det meningen, at det skal bringes videre af skrøbelige mennesker, der modtog det i deres dåb med besked om at bringe budskabet videre. Men det er G u d s b u d s k a b, derfor lever det, derfor virker det, så den, der møder det, kan kende det fra evt. andre meddelelser. G u d kan overbevise mennesker om, at han er til, og at hans glædelige budskab gælder enhver uden hensyn til modtagerens indre beskaffenhed og ydre kår.

Derfor glædelig jul og frit mod i det nye år!

Jeres
„Mikkel”.



Med disse linier af Brorson vil vi gerne ønske alle „Sølvsnoren”s læsere en rigtig glædelig jul og et velsignet nytår.

*Lad verden ej med al sin magt
os rokke fra vor dåbes pagt;
men giv, at al vor længsel må
til dig, til dig alene stå.*

Familien Esther og Tage Jensen,
„Flintholm”.



Hjertets ret...

På højskolen er ofte spillet nogle af Hostrups lystige komedier, men i advenstiden taler han til os på en anden og dybere måde gennem julesalmen: „Julebudet til dem, der bygge her i mørket og dødens skygge”. I denne salme siges der noget om hjertets ret. Forstandens (hjernens) ret har fået en alt for dominerende plads i denne tekniske verden, og hjertets ret til at tale med bliver ofte sat i skammekrogen. Så siges det da klart og overbevisende, at hjertet, hvorfra livet udgår, også må være medbestemmende i den kamp, som hver af os må kæmpe. Denne kendsgerning er én gang for alle slået fast gennem dette, at Gud lod Kristus føde – at det blev jul. Vort juleønske skal da være dette, at vi i sandhed må bede:

Jeg hjertets dør vil åbne dig,
o Jesus, drag dog ind til mig!
Ja, ved din nåde lad det ske,
at jeg din kærlighed må se.

Sigrid og Poul Jeppesen.

Fra BOGHYLDEN



Juletid er læsetid – bør i hvert fald være det, og der er nok at tage fat på, for skrivelysten er stor. Også de forlag, der ser det som en opgave at udgive bøger med kristent livssyn, møder med et stort udvalg.

Gerhard Rasmussen, hvis bøger vi har beskæftiget os en del med her på høj-

skolen, har på Unitas Forlag (De unges Forlag) udgivet: „Morgen og aften” – en række morgen- og aftenbønner, som er gode at begynde og slutte dagen med. Tonen er en smule vemodig, præget af Gerhard Rasmussens sidste, svære år, men den er ægte og dyb. Bogen indledes med ordene: „At bede er at arbejde – at arbejde er at bede. Begge dele i oprigtighed”. – Bogen anbefales stærkt, idet den kan blive en virkelig fornyelse i vort bønsliv.

På Kristeligt Dagblads Forlag er kommet to bøger af den norske læge Gordon Johnsen: „Sjælelige problemer og kristen tro”, og: „... fra angst til tryghed”. Den første har jeg brugt som studiekredsbog. På en let læst, men alligevel dybtgående måde behandler Gordon Johnsen en række problemer, som enhver af os bør have kendskab til, f. eks.: nervøsitet, ensomhedsfølelse, mindre-værdsfølelse, skyldfølelse og følelsesmørke.

I „... fra angst til tryghed” uddybes ovennævnte emner, og en række andre emner tages med, f. eks.: stress, hysteri og hypnose. På en velgørende klar og kærlig måde peges på det moderne menneskes vanskeligheder. Gordon Johnsen nøjes ikke med at stille en diagnose, men viser hen til kristendommens vej „fra angst til tryghed”.

På Lohses forlag har sognepræst Georg S. Geil, Haderslev, udgivet en andagtsbog: „Til dagen og vejen”. Forfatteren evner at udtrykke de bibelske sandheder på en velgørende klar måde, så der er noget at hente for børn, unge og ældre og således velegnet til husandagten, hvor hele familien er samlet.

Alle Sølvsnorens læsere ønskes glædelig jul og godt nytår.

*Annette Pade - Lilly Frederiksen
Johanne Mikkelsen - Grete Brundt
Inger Thise - Esther og Tage Jensen
Sigrid og Poul Jeppesen.*

Adresseforandringer

- S 21 Esther Petersen, Gartnersvinget 11, 1., 2800 Lyngby.
- 37-38 Aage Lund, Redstedgade 11, 6400 Sønderborg.
- S 39 Anna Rasmussen, Holsegård, 3700 Gudhjem.
- 53-54 Edith Aagaard (f. Toft), Slotsallé 15, 6440 Augustenborg.
- S 55 Ulla Skøtt Nielsen (f. Mortensen), Egevej 13, Tune, 4000 Roskilde.
- E 59 Ketty Broberg (f. Mikkelsen), Tangmosen 10, 5600 Fåborg.
- F 60 Grethe Kingo Christensen (f. Hansen), Brahesborgvej, 5610 Assens.
- F 60 Erna Kristensen (f. Andreasen), Grønnegade 4, 7441 Bording.
- E 61 Lone Brunbjerg Andersen (f. Frederiksen), Hellebækvej 282, Gurre, 4390 Kvistgård.
- E 62 Doris Skov, Nurses Home, Bangour General Hospital, Broxburn, West Lothian, Scotland.
- F 64 Ingrid Haaning Andersen (f. Bech Hansen), Steen Billes Torv 4, 1. tv., 8200 Århus N.
- F 64 Elene Fleischer (f. Knudsen), Skovvangsvej 5, 8200 Århus N.
- F 64 Anni Kamp Larsen, Spodsbjergvej 79, 5900 Rudkøbing.
- F 64 Tanja Mikkelsen (f. Friis), Kennel Ruska, Lillemarken, 5641 Horne F.
- E 64 Else Toftdahl (f. Greve), Rude Eskildstrup Mark, 4180 Sorø.
- F 66 Merete Munch (f. Kjærgård), Nørregade 5, 8800 Viborg.
- E 66 Nini Krogh Hareskov (f. Larsen), Ydunsvej 42, 7500 Holstebro.
- E 66 Janni Sørensen, Centralsygehuset, 8800 Viborg.
- F 67 Inger Smærup Larsen, Elmely 320, Kolonien Filadelfia, 4293 Dianalund.

Sygepleje- lærerinde

Er der ikke en af vore tidligere elever, der kunne tænke sig at komme tilbage for at undervise? Tiltrædelse 1. februar 1969 eller senere.

Kursus fra Aarhus ikke nødvendigt. Vi ønsker først og fremmest en, der vil undervise i sygeplejelære og første hjælp. Andre fag kan der forhandles om. Skriv eller ring til

FÅREVEJLE
HØJSKOLE

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forbedende undervisning. Løn p. t. 600 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

N.B.! Realister er også velkomne.

FÅREVEJLE HØJSKOLE SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Formand:
Provst C. P. Agger, Sundby
4800 Nykøbing Falster

Forstanderinde:
Annette Pade. Telefon nr. 883

Forstander:
Poul Jeppesen. Telefon nr. 183

Telefon: Fårevejle (03-453) nr. 183

Giro-nr.: 62100

Elevtelefon: Fårevejle 253

Elevforeningen:

Formand:
Købmand H. Hansen, Nygade 13,
Kalundborg

Kasserer:
Højskolelærer Bent Davidsen,
4540 Fårevejle st.

Giro-nr.: 8701

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:
Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole,
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk